

není třeba koncese. Neboť stěžovatel doznal, že vyměnil věci u něho zabavené jakožto radiový přístroj, a stížnost nebere v pochybnost, že stěžovatel věděl, že jde ve věcech mu zabavených o věci určené k provozu radiotelefonního, o věci, tvořící součástky radiového přístroje, přesněji že věděl, že jde o radiový přístroj, ovšem nepoužitelný (k zachycení radiotelefonních zpráv nezpůsobitý). Domníval-li se stěžovatel, že k přechovávání nepoužitelného přístroje, k přechovávání věcí, jejichž celek bez opravy a bez doplnění neumožňuje účast na radiotelefonním styku, není třeba koncese, předpokládal mylně, že není zakázáno a není trestno přechovávati věci ty nebo takový přístroj bez (úředního) povolení. Takový předpoklad není však než mylným výkladem pojmu radiotelefonního zařízení (rozsahu ustanovení § 24 zákona č. 9/1924) a rovná se neznalosti dotčeného ustanovení trestního zákona, která stěžovatele podle jasných ustanovení §§ 3, 233 tr. zák. odpovědnosti nezprošťuje. Ku připojenému tvrzení stížnosti, že ani předchůdce stěžovatelův v přechovávání zabaveného přístroje neměl koncese, budiž podotčeno, že svědek B., o nějž jde, podle svého nevyvráceného svědectví koncesi původně měl, avšak po spálení lampy, kterým se stal aparát nepoužitelným, koncesi odhlásil, čímž ovšem další přechovávání aparátu nestalo se v jeho osobě protiprávním a trestným (viz § 23 zákona č. 9/1924 a rozh. č. 3841 sb. n. s.).

#### Čís. 4476.

»Zadostiučinění« a »náhrada škody« po rozumu 2. věty § 4 zák. o podmíněném odsouzení přísluší jen osobě trestným činem poškozené (urážené), nikoliv porušenému právnímu řádu.

Z titulu »zadostiučinění« po rozumu 2. věty § 4 zák. č. 562/1919 lze uložit i věnování ve prospěch třetích osob (chudých), avšak jen, je-li takové věnování zadostiučiněním poškozenému (urážnému); nežádal-li poškozený sám o zadostiučinění v této formě, jest ho vyslechnouti o tom, zda shledává v takovém věnování pro sebe zadostiučinění.

(Rozh. ze dne 27. září 1932, Zm I 394/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 26. listopadu 1931, a to výrokem, že se obžalovanému ukládá, »by zaplatil ve zkušební době jako zadostiučinění ve prospěch chudých u obecních úřadů v R. a v B. po 100 Kč«, a rozsudkem krajského soudu v Českých Budějovicích jako odvolacího soudu ve věcech přestupkových ze dne 17. prosince 1931, pokud jím bylo odvolání obžalovaného z onoho výroku zamítnuto, byl porušen zákon o podmíněném odsouzení č. 562/1919 v ustanovení druhé věty § 4; výroky ty se zrušují a okresnímu soudu v Jindřichově Hradci se ukládá, by šetře zásady druhého odstavce § 293 tr. ř. v rozsahu zrušení znovu věc rozhodl.

## D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 26. listopadu 1931 byl obžalovaný uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti cti podle § 496 tr. zák., spáchaným tím, že dne 13. srpna 1831 v R. a v B. nadával veřejně a před více lidmi soukromému obžalobci, a za to podle § 496 tr. zák. použitím § 261 tr. zák. odsouzen k peněžitému trestu 300 Kč, v případě nedobytnosti do vězení na 3 dny, a to podmíněně se zkušebnou dobou jednoho roku, při čemž mu bylo zároveň uloženo, »by zaplatil ve zkušebné době jako zadostiučinění ve prospěch chudých u obecních úřadů v R. a v B. po 100 Kč.« Proti tomuto rozsudku podal odvolání jen obžalovaný, a to jen z výroku o trestu a z výroku, jímž mu bylo uloženo, by dal oním způsobem zadostiučinění. V provedení odvolání uvedl v tomto směru, že okresní soud nebyl oprávněn uložit mu z titulu »zadostiučinění« věnování ve prospěch osob třetích, an prý soukromý obžalobce podobný návrh neučinil a nebyl v tomto směru vůbec slyšen. Rozsudkem krapaského soudu v Čes. Budějovicích jako odvolacího soudu ve věcech přestupkových ze dne 17. prosince 1931 bylo odvolání obžalovaného v obou směrech zamítnuto jako neodůvodněné, tak že rozsudek okresního soudu nabyl v celém rozsahu moci práva.

Podle ustanovení druhé věty § 4 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 562 Sb. z. a n., o podmíněném odsouzení a podmíněném propuštění má soud podmíněně odsouzenému zpravidla uložiti, by podle svých sil nahradil škodu, kterou způsobil, »by dal zadostiučinění«. »Zadostiučinění« po rozumu tohoto ustanovení zákona, t. j. náhrada škody immateriální trestným činem způsobená náleží právě tak jako »náhrada škody« ve smyslu tohoto ustanovení zákona, t. j. náhrada skutečné škody materiální trestným činem způsobené, jen osobě trestným činem poškozené (poškozenému nebo uraženému), nikoli snad porušenému právnímu řádu. O tom, jakým způsobem (v jaké formě) má býti toto zadostiučinění poškozenému (uraženému) dáno, se cit. ustanovení zákona nezmiňuje. Vzhledem k tomu nelze soudu upřiti oprávnění, by uložil podmíněně odsouzenému z titulu »zadostiučinění« věnování ve prospěch osoby třetí neb osob třetích, na příklad ve prospěch chudých v místě, kde byl trestný čin spáchán, je-li takové věnování zadostiučiněním poškozenému (uraženému), o nějž jen jde. Hodlá-li tedy soud uložit obžalovanému v případě podmíněného odsouzení, by dal zadostiučinění ve formě věnování ve prospěch třetí osoby nebo třetích osob, jest na něm, by se obíral otázkou, zdali takové věnování jest zadostiučiněním tomu, kdo byl trestným činem poškozen. Nežádá-li v takovém případě poškozený (uražený) sám, by obžalovanému bylo v případě jeho podmíněného odsouzení uloženo, by dal zadostiučinění ve formě věnování ve prospěch určité třetí osoby nebo určitých třetích osob, je nezbytně třeba, by soud vyslechl poškozeného (uraženého) o tom, zda shledává v takovém věnování pro sebe zadostiučinění; neboť jinak mohlo by se státi, že by se takové věnování zvrhlo v pravý opak toho, co mu mělo býti zadostiučiněním. V souzeném případě nebylo tu však těchto předpokladů pro určení, by obžalovaný dal zadostiučinění ve formě rozsudkem okresního soudu stanovené, ano ze spisů

souzené trestní věci nevyplývá, že soukromý obžalobce žádal, by obžalovanému bylo v případě podmíněného odsouzení uloženo, by dal zadostiučinění ve formě tu v úvahu přicházející, nebo že byl v tomto směru soudem slyšen a dal při tom na jevo, že shledává ve věnování ve prospěch třetí osoby nebo třetích osob, najmě ve věnování ve prospěch chudých v místech, kde byl trestný čin spáchán, pro sebe zadostiučinění. Z toho plyne, že výrokem rozsudku okresního soudu, jímž bylo obžalovanému uloženo, »by zaplatil ve zkušební době jako zadostiučinění ve prospěch chudých u obecních úřadů v R. a v B. po 100 Kč«, a výrokem rozsudku krajského soudu jako odvolacího soudu ve věcech přestupkových, pokud jím bylo odvolání obžalovaného z tohoto výroku okresního soudu zamítnuto jako bezdůvodné, byl porušen zákon, a to zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 Sb. z. a n., v ustanovení druhé věty § 4. Bylo proto ve smyslu §§ 33 a 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

### Čís. 4477.

**Subjektem trestných činů, uvedených v § 416 tr. zák., je len majetkový úpadca v smysle hmotného práva konkurzného, na majetok ktorého bol pravoplatným usnesením uvalený konkurz.**

(Rozh. z 27. septembra 1932, Zm IV 248/32.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti J. W., obžalovanému z prečinu zavineného úpadku, na základe verejného pojednávania o zmätočnej sťažnosti obžalovaného a jeho zvoleného obhájcu vyniesol rozsudok, ktorým vyhovel zmätočnej sťažnosti, z dôvodu zmätočnosti, uvedeného v § 385 č. 1 a) tr. p. zrušil rozsudky oboch súdov nižšieho stupňa a obžalovaného oslobodil podľa bodu 1 § 326 tr. p. od obžaloby pre prečin zavineného úpadku podľa § 416 č. 4 tr. zák. naňho podanej.

### D ô v o d y:

Proti rozsudku súdu odvolacieho ohlásil obžalovaný zvoleným obhájcom zmätočnú sťažnosť na základe bodu 9 § 384 a bodu 1 a) a 2 § 385 tr. p., ktorá bola i prevedená. Zmätočná sťažnosť uplatňovaná podľa bodu 1 a) § 385 tr. p. je oprávnená. Obžalovaný bol uznaný vinným z prečinu zavineného úpadku podľa § 416 č. 4 tr. zák. spáchaného tak, že ako obchodník v T., proti ktorému usnesením krajského súdu v R. zo dňa 10. novembra 1930 po neúspešnej nabídkе na mimokonkurzné nútené vyrovnanie pod č. j. K 4/30-1 bol vyhlásený konkurz; — znajúc svoj neutešený finančný stav, nakoľko už v predošlej dobe asi 2 rokov mohol sa udržať iba tak, že si zaopatroval kapitál pôžičkami na zaokrývanie svojich obchodných dlžôb, — preca v poslednom štvrťročí roku 1929 objednal nepomerne veľké množstvo tovaru, ktoré nezaplatil, a v januári 1930 podal žiadosť o mimokonkurzné nútené vyrovnanie, ktoré však prijaté nebolo, tedy jako úpadca, ktorý vedel o svojej platebnej neschopnosti, robil nové dlhy. Zo skutkového stavu zisie-